

Забава п'ята, де Паць здибав Гуполапа

Одного чудового дня, коли Кристофер Робін, Вінні-Пух і Паць розмовляли собі втрюх, Кристофер Робін, доживавши шматочок чогось смачного, бовкнув знічев'я:

— А знаєш, Пацюню, я сьогодні бачив *Гуполапа!*

— І що ж він робив? — *пацікавився* Паць.

— Ішов собі, *гуполапив-лапогунав*, — відповів Кристофер Робін. — Мене він начебто й не побачив.

— Та й я бачив одного *геполапа*, — похвалився Паць. — Ну, так мені принаймні здалося, — уточнило поросятко. — А мо', то було яке інше чудисько?

— І я щось таке був здибав, — буркнув Пух, намагаючись уявити, який може бути зовні той *Гуполап*.

— Нечасто потрапляють вони, *Гуполапи*, хоч кому на очі, — все так само ніби знічев'я кинув Кристофер Робін.

— І не за наших часів, — сказав Паць.

— Та й не в цю пору року, — додав Пух.

Потім друзі погомоніли про щось інше, а тоді й похопилися: пора вже Пухові й Пацеві повертатися удвох додому! Спочатку, поки вони йшли стежечкою, що огинає Стоакровий Ліс, вони майже й не розмовляли, та коли добулися до струмка й перебрели його, допомагаючи одне одному ступати з каменя на камінь, а потім уже йшли пліч-о-пліч через вересовище, вони й розбалакалися по-дружньому. Погомоніли про те, про се, а тоді Паць і каже: «Ти ж розумієш, Пуше, про що я...», а Пух Пацеві: «От саме про це і я думаю, Пацю!» А Паць Пухові: «Але тут, Пуше, нам потрібна обачність!» А Пух Пацеві: «Свята правда, Пацюню! А я ж був забув на хвилюку...» А вже як дійшли до Шістьох Сосон, Пух роззирнувся довкола, чи хто часом не підслуховує, і мовив дуже урочистим голосом:

— Пацику! Я вирішив.

— Що ж ти вирішив, Пуше?

— А вирішив я піймати *Гуполапа!*

Пух, поки це проказував, кілька разів кивнув головою і став чекати, що Паць запитає: «А як?» — або вигукне: «Пуше! Де вже тобі!» Але Паць промовчав. Чому ж? А тому, що прикро було Пацеві: як це він сам не додумався до цього перший?

— Я втну це! — заявив Пух, марно вичекавши ще хвилину. — Пастку на нього поставлю! А що це має бути Хитра Пастка, то ти, Пацюню, маєш допомогти мені в цій справі.

— Пуше! — радо відгукнувся Паць. Він знову звеселився — аж розцвів від щастя. — Я залюбки допоможу тобі! — Але зразу ж, навздогін, і запитання поставив: — А як же ми це зробимо?

— От у цьому й заковика! — сказав Пух. — Як?

І двоє друзів посідали рядком, щоб обміркувати все це ладком.

Перший щось придумав Пух:

— Маємо вирити Дуже Глибоку Яму! *Гуполап* гулятиме тут та й бух у Яму!

І тоді...

— А чого? — запитанням урвав його Паць.

— Що «чого»? — перепитав Пух.

— Чого йому туди падати?

Пух потер носа лапою і розказав, як *Гуполап* отут гулятиме, мугикаючи собі під ніс пісеньку та позираючи на небо й гадаючи, піде чи не піде дощ, і ото знеобачки, не побачивши Дуже Глибокої Ями просто перед ним, гуп! упаде

в неї. А вже як падатиме, то тоді, можливо, подумає: «Ой, чом я не обійшов цього місця десятою дорогою?!»

На це Паць сказав, що то буде просто чудова Пастка, але що як уже йтиме дощ? Що як *Гуполапові* уже не треба буде задивлятися на небо?

Знову Пух пошкріб собі носа та й зізнався, що не подумав про таке. А тоді враз прояснів, розцвів усмішкою і сказав, що *Гуполап* усе одно задивиться на небо, гадаючи, коли ж воно випогодиться знову, й отак-о не розгледить Дуже Глибокої Ями до самої тієї миті, коли вже бубухнеться в неї... Коли буде вже запізно щось передумати!

І Паць запевнив Пуха, що тепер, коли це питання з'ясовано, він переконався: це буде Хитромудра Пастка!

Почувши таку похвалу, Пух дуже запишався. Йому навіть видалося, ніби *Гуполап* уже практично спійманий... Але ж лишалася ще одна неясність, яку слід було обмізкувати (навіть якщо мізків у ведмедиковій голові катма), і це було питання: «А де ж їм треба вирити оту їхню Дуже Глибоку Яму?»

Паць сказав, що найкраще місце для Ями було б десь там, де перебуває *Гуполап*: сантиметрів за тридцять перед його носом. Ступи, чудовисько, крок — і впади! І впіймайся!

— Але ж тоді він побачить нас, як ми длубаємось у землі перед самісіньким його хоботом, — заперечив Пух.

— Та він же якраз задивлятиметься на небо!

— Він щось ЗАПЦДОЗРИТЬ, — розвивав свою думку Пух, — якщо випадково гляне собі під ноги.

Тут ведмедик надовго замислився, а потім додав сумовито:

— Це зовсім не так легко, як мені здавалося спочатку. Мабуть, тому *Гуполапи* майже ніколи й не ловляться...

— Либонь, так воно і є, — погодився Паць.

Позітхали друзі трохи та й підвелися. А як повиймали з себе кілька дровових колючок, то й знову посідали. І повсякчас Пух тільки й примовляв: «От би придумати мені хоч щось!» Бо відчував і навіть був певен: хтось, наділений Потужним Розумом, неодмінно упіймав би *Гуполапа*! Тут треба тільки вишукати єдино правильний підхід до цієї справи...

— От, припустімо, — звернувся він до Паця, — що *ти* захотів упіймати *мене*! То як би ти це зробив?

— Ну, я, — впевнено заговорив Паць, — зорудував би це ось так. Я зробив би Пастку й поклав би туди чималий Слоїк Меду, а ти б, зачувши медовий дух, поліз туди по мед і...

— Авжеж, я поліз би туди по мед, — схвильовано мовив Пух, — але дуже обережно, щоб не забитись... а вже коли б дістав той Слоїк Меду, то спочатку обливав би його краї, удаючи, розумієш, ніби ото й весь мед, що скраю, а потім я б відійшов убік і трішки подумав про той мед... а тоді б я вернувся і почав язиком вилизувати, що всередині в слоїку... а вже потім...

— Ну, то вже не так важливо. Головне: ти був би у пастці, й там би я тебе й запопав. Але насамперед нам слід з'ясувати ось яке питання: що люблять *Гуполати*? Мені здається: вони любителі *жолудів*. А ти як думаєш? Ми б їх назбирали цілу купу... Та прокинься, Пуше!

Пух, якого сама думка про мед занурила в щасливий сон, аж кинувся злякано й сказав, що мед куди краще підходить для пасткової приманки, ніж якісь там *шолуді*! Паць із ним не погодився, й вони мало не засперечалися, та Паць дуже вчасно похопився, адже, якщо вони вирішать сипонуту в пастку *жолудів*, то це ж йому, Пацеві, біжи-збирай, ну, а якщо домовляться, щоб виставити мед, то доведеться вже Пухові розщедритися: видати дещицю зі своїх солодких припасів, ото ж хитре порося й сказало: «Гаразд, хай буде мед!» І то вчасно воно це сказало, бо й Пух про таке ж саме подумав, тільки на мить пізніше за Паця: це ж доведеться свій любий мед віддавати! І тільки що не встиг сказати: «Гаразд! Хай будуть жолуді чи там шолуді!»

— Ме-ед! — протягло й замріяно мовив ніби сам до себе Паць, і це означало: питання вирішили. — Ну, то я вирию яму, а ти біжи принеси меду!

— Дуже добре! — погодився Пух і потупотів додому.

А опинившись удома, ведмедик так і кинувся до комори. Підставив собі стільця і зняв з горішньої полиці великий-превеликий горщик меду. На горщику був і напис: «МЕТ», — а що як то помилка? Отож, аби просто впевнитися, чи там справді мед, Пух зняв паперову накривку й зазирнув

досередини. Ну, вигляд той, що треба: ніби мед як мед? «Але хто ж його достеменно знає! — сказав сам собі Пух. — От пригадую: дядечко говорив якось-то, що бачив сир точно такого кольору!» Отож він устроїв туди язика й зачерпнув ним скільки міг. «Так! — мовив сам собі. — Воно! Безперечно. І начебто й до самісінького дна все те саме, себто мед? Якщо тільки, — додав, — котрийсь жартівник не вкинув на самісіньке дно трохи сиру. Тож треба дослідити глибше! І тільки на те зважаючи, що *Гуполапи*, можливо, не люблять сиру. Як оце й я.

Ах! — І він тяжко зітхнув. — Ні, я не помилився. Тут мед — до самого денця».

Упевнившись у цьому, він і поніс горщик до Паця. Порося визирнуло з самого дна своєї Дуже Глибокої Ями й спитало: «Приніс?» А Пух відповів: «Так, але горщик не зовсім повний!» Та й кинув його Пацеві в яму, а Паць і каже: «Ого! Ще й який неповний! І це весь мед, що в тебе лишався?» І Пух відповів: «Так!» Бо так воно й було. Тож Паць поставив той горщик на дні Ями й видерся нагору. Разом друзі подалися додому.

— Ну, на добраніч, Пуше! — попрощався Паць, коли підійшли до Пухової оселі. — А зустрінемося завтра о шостій ранку біля Сосон. Та й побачимо, скільки *Гуполапів* потрапило до нашої Пастки!

— О шостій, Пацю. А чи маєш ти яку шворку?

— Ні. А нащо тобі шворка?

— Щоб нею залигати їх та й відвести додому.

— О!.. Але мені здається, *Гуполапи* ідуть на свист.

— Декотрі з них ідуть, а інші — ні. Від *Гуполапів* чого завгодно сподівайся. Ну, добраніч!

— Добраніч!

І Паць подріботів до своєї хатки — до ЗАЙДАМ З., а Пух постелив собі постілечку.

Але за декілька годин, коли ніч уже добігала до світанку, Пух зненацька прокинувся од відчуття, ніби він падає! Таке відчуття бувало в нього й раніше, тож ведмедик знав, що це означає. Він

був голодний! І що тут робити, чим біді зарадити? Подався він до комірчини, став на стілець, помацав передньою лапою горішню полицю, а там — нічого! Порожньо!

— Сміхота! — мовив ведмедик. — Я ж знаю: отут у мене стояв горщик меду! Повний-повнісінький, отут-о вгорі, й написано там було «МЕТ» — аби я вчитати міг, що то є мед. Якесь диво дивне!

І став він ходити туди-сюди, взад-уперед, чудуючись-дивуючись, де це пропав улюблений його харч, і все мурмотів, і все щось мимрив собі під ніс. Десь отаке:

Сміхо-міхо-сміхота!
Де це мед мій пропада?
До чиїх пішов лабет?
І написано ж там: МЕТ!

Ой смачнющий горщик меду!
Хто поцупив у ведмедя?
І куди все пропада?
Сміхо-міхо-сміхота!

Промугикавши оцього віршика тричі, він ураз усе пригадав! Та він-бо відніс мед і закинув у Хитромудру Пастку, щоб на його мед піймався Гуполап!

— А хай йому абищо! — спересердя лайнувся Пух. — Це все від того, що я хотів піддобритися до Гуполапів!

Та й поліз назад, у постільку.

Але де вже було йому заснути! Що дужче намагався він заснути, то гірше це в нього виходило. Спробував лічити вівці... Ну, іноді цей спосіб приспати самого себе й допомагає заснути, але нашому Пухові це не допомогло. Тоді взявся він лічити Гуполапів. Та це було ще гірше! Бо кожен Гуполап, котрого він викликав своєю лічбою, кидався просто до горщика Пухового меду й *пожирав його весь!* Ще кілька хвилин пролежав так Вінні-Пух, тяжко страждаючи, та коли аж п'ятсот вісімдесят сьомий Гуполап

став облизуватися, жадібно примовляючи: «Ой же й добрий це мед! Не згадаю, чи й куштував коли кращий!» — терпець ведмедикові урвався. Вискочив він з ліжка, прожогом вибіг із хатки й стрімголов помчав до Шістьох Сосон.

Сонце досі ніжилося у своєму ліжечку, але небо над Стоакровим лісом уже сіріло, от ніби хотіло цілому світові показати, що воно якраз

прокидається й ось-ось відкине геть ковдру. У світанковій сутіні Шість Сосон видавалися холодними й неприкаяними, а Дуже Глибока Яма за ніч ніби ще поглибшала, а ведмедиків горщик меду зробився якийсь таємничий і... ніби вже геть-геть порожній! Та Пух підступився ближче, ніс підказав йому: мед таки ще є! І враз язик йому висолопився та й почав працювати довкола паці: швидше б лизнути отого такого смачного-пахучого! Ме-е-е... ду!

Пух тиць носом у горщик...

— А щоб йому! — розсердився він. — Якийсь Гуполап стільки зжер!

А тоді подумав трохи, пригадав і сказав:

— Ой, ні! То таки я виїв стільки. Та й забув...

Сказати правду, виїв він... мало? Виїв він мало не все! Але якась ложка меду досі пахтіла йому з денця, і він сміливо упхався всією головою в горщик та й ну лизькати-вилизувати...

А тим часом, мало-помалу, розбуркався й Паць. І тільки прокинувся, так і сказав він сам собі: «Ой!» Потім, уже хоробро: «Так!» А тоді й ще хоробріш: «Саме так!» Одначе почувалося поросся все ж таки не надто бравим, бо в голові йому крутилося-вертілося одне лиш слово: «Гуполапи!»

І який же він з виду, той
Гуполап? (Чи Гупотуп?)
Чи ж він *ЛЮТИЙ*?
І чи з'явиться він, якщо
Паць свисне? А потім — як,
яким робом, *ВІН* би прийшов?
А чи любить він Свиней-
Поросят узагалі?
А якщо він і любить
Свиней, то хто йому кращий:
Свиня? Порося?..

А, припустімо, воно, чудисько,
люте на Свиней, то чи справило б
на нього враження те, що ось у цього
Поросяти — у Паця — був дідусь, якого
звали *ЗАЙДАМ ЗОСЬ* чи то навіть *ЗАЙДАМ ЗАСЬ*?!
Але відповідей на всі ці запитання не було — вони ніяк не йшли йому до
голови... А вже десь за годину йому ж доведеться побачити першого в його
поросячому житті Гуполапа!

Авжеж, поруч, пліч-о-пліч, біля нього стоятиме й Пух, а вдвох, коли поруч
Друг, воно ж куди веселіше! А що як Гуполапи Дуже Люті і на Свиней, і на
Ведмедів? Тоді чи не ліпше прикинутися, що в нього, Паця, голівка болить
і тому він ну ніяк не може прийти цього ранку до Шістьох Сосон? Хоча,
з іншого боку, раптом на сьогодні заповідається дуже гарний день, і там,
у пастці, немає ніякого Гуполапа, а він, Паць, проваляється в ліжку цілий
ранок і ні за що, ні про що змарнує стільки свого часу?

І тут йому сяйнула Розумна Думка. Зараз він дуже тихенько, вельми
обережненько наблизиться до Шістьох Сосон, сторожко зазирне до Пастки
та й побачить: є там який Гуполап-Гупотуп чи немає? Якщо ж чудисько сидить
там, у Пастці, то Паць тихенько повернеться до свого ліжечка. А як Гуполапа
там немає, то чого його вертатись?

Ото ж він і вирушив. Спочатку думалося йому, що ніякого Гуполапа
в Пастці не буде, а потім надумалося: ні, таки буде! А вже як Паць підступився
ближче до Пастки, то й переконався: воно буде! Бо ж воно там є! Бо ж він,

Паць, чудово чув, як воно там, у Ямі, *гуполапо*, як жодне інше чудисько в світі, *гупотупотить!*

— Ой, Боже мій, Боженьку! — тільки й вихопилося у Паця. І щось його мов штовхнуло: тікай геть! Але... вже ж він так близько опинився... ні, він, Паць, таки мусить хоч краєчком ока глянути, який-бо він з виду, отой Гуполап! Отож він тихесенько підповз до краю Пастки... і зазирнув!

А Вінні-Пух уже ж стільки часу змарнував, силкуючись скинути отого горщика з голови. Та що більше він ним трусив, то міцніше той тримався на його голові. «А хай йому всячина! — раз у раз повторював він до стінок і денця горщика, а тоді ще кричав-волав: — Ой, рятуйте! Пробі! — та найчастіш: — Ой! Ой-ой-ой!» Пробував і розбити горщик: буцався об різні речі. Але ж він не бачив, об що буцяється-б'ється, то нічого путнього у нього й не виходило. А ще він намагався видертися з Пастки, але й це йому не вдавалося, адже бачив він тільки стінки горщика — та й того зовсім небагато. Отож нарешті він підвів голову разом з насадженим на неї горщиком і заревів — видав оглушливо-гучний рев Смутку й Відчаю... і то ж саме тієї миті й зазирнув у Яму Паць.

— Рятуйте! Пробі!!! — заверещало-закувікало поросятко. — Тут Гуполап, Жахливий Гуполап!!!

І стрімголов, не розбираючи дороги, рвонуло геть-геть, утікаючи від побаченого жахіття так прудко, як тільки дозволяли йому його ніжки-патички-ратички, і знай вигуквало:

— Пробі! Рятуйте! Репетуйте! Ой Жахливий, ой жухливий! Ой Гопалуп! Ой Гопатуп! Ой Гопливий, ой Лупливий!..

І Паць, скільки біг, скільки давав драла, все лементував-репетував, аж поки й прискочив до оселі Кристофера Робіна.

— Що скоїлося, Пацюню? — запитав Кристофер Робін, що якраз вилазив зі своєї постелі.

— Гу... Гу... Гупа... Гулапо... тупа! — видихнув Паць, бо ж захекався неймовірно, як ще ніколи в житті. — Гагапо... Гагалапо... Пополотуп!

— Та де?

— Отам-о! — помахало-показало поросятко ратичкою.

— А з виду ж воно яке?

— Воно... схо... схоже... Воно має отакенну голову-довбешку! Ти зроду такої не бачив, Кристофере Робіне! Отакецька-величецька штука-бука! І ні на що на світі не схожа! Здоровезне-грубезне... ну, я вже й не знаю... вже й не висловлю... ну наче величезне.. ніщо! Тр-рохи сх-хоже на... горщик. Чи на такенний слоїк...

— Гарзд, — мовив Кристофер Робін, узуваючись. — Зараз скочу туди та й гляну. Гайда!

Ну, то вже Пацеві й не страшно стало тепер, коли поруч Кристофер Робін. Ото вони й рушили...

— Я вже чую ЙОГО! А ти? — стривожено мовив Паць, коли вони підійшли ближче до Ями.

— Я чую... щось, — відказав Кристофер Робін.

А то ж був Пух, власною персоною, і він якраз бухкався, лупив головою об окоренок якогось дерева.

— Ось, бачиш? — мовив Паць. — Чи ж не жахливе воно?

І щосили вчепився в руку Кристофера Робіна.

Та зненацька Кристофер Робін як засміється! Як зарегоче! І він сміявся, і він реготався... і рего...сміявся... і смі...реготався... А поки хлопчик собі сміявся-реготався, на здоров'ячко йому, зненацька щось *хрр-р-р-р*! І розлетілася-розскочилася Гуполапова довбешка, спасибі окоренкові тому, розбився горщик, а з нього, мов вилупилася, мов знову на світ народилася Пухова голова...

Тут Паць побачив, і пересвідчився, яке дурнесеньке він поросятко, і так йому соромно за себе стало, що почимчикував Пацик просто додомоньку, та й шусть Пацюньо в ліжечко, у постілечку! Аж голівка

бідолашному розболілася...

А от Кристофер Робін і Вінні-Пух пішли додому — поснідати разом.

— Ой, ведмедику! — мовив Кристофер Робін. — Як я тебе люблю!

— І я, себе, — сказав Пух.

